

2.

A VEZETÉS VÁLSÁGA

Január 2., szombat délután

Azoknak a hitehagyása és makacssága, akiknek fényhordozóknak kellett volna lenniük a népek között, kihívta Isten büntető ítéletét. Sok olyan bűn, amely siettette az északi királyság pusztulását, és amelyeket Hóseás és Ámós nem sokkal azelőtt félreérthetetlen szavakkal leleplezett, rohamosan bomlasztotta Júda országát is. [...]

Az elnyomással és jóléttel együtt járt a gőg és a külsőségek szeretete, a durva részegeskedés és a mulatozó kedv (lásd: Ésa 2:11–12; 3:16, 18–23; 5:22; 11–12. fejj.). Ésaiás korában már senkit nem lepett meg a bálványimádás (lásd: Ésa 2:8–9). A bűnös szokások annyira elterjedtek a társadalom minden rétegében, hogy az a kevés ember, aki hű maradt Istenhez, sokszor már-már elvesztette a bizalmát, és engedett a csüggedésnek, a kétségbeesésnek. Úgy tűnt, hogy Isten Izraellel való szándéka meghiúsul, és az engedetlen nép Szodoma és Gomora sorsára jut. – *Próféták és királyok*, 305–306. o.

Teremtényeivel való bánásmódjában Isten mindenkor megőrizte az igazság alapelveit. A bűnt igazi jellegében nyilatkoztatta ki, és bemutatta, hogy annak biztos következménye: halál. A bűnre sohasem volt és nem is lesz soha feltétel nélküli bűnbocsánat. Az ilyen megbocsátás az Isten uralmának igaz alapját képező igazságosság elveinek felbomlását jelentené. Ez megdöbbené az el nem bukott világok lakóit. Az Úr hűségesen bemutatta a bűn következményeit, és ha ezek az intések nem igazak, hogy lehetünk biztosak abban, hogy az ígéretei majd beteljesednek? Az úgynevezett jóindulat, amely félretenné az igazságot, nem jóindulat, hanem gyengeség. [...]

Van Isten Izraelben, és szabadítás is van nála minden elnyomott számára. Trónjának alapja az igazság! – *Isten csodálatos kegyelme*, 73. o.

Isten munkásai tanulmányozzák Ésaiás 6. fejezetét és Ezékiel 1. és 2. fejezetét. A prófétáknak a kerekében forgó kerek és bennük a lelkes lények bonyolultnak, megfejthetetlennek tűntek fel. Ám a kerek mögött a végtelen Bölcsesség keze látható, a tökéletes rend, a tökéletes mű. A kerek forgásában, munkájában tökéletes az összhang.

Isten megmutatta nekem, hogy az emberek, a puszták eszközök túl sok hatalomra törnek, ők akarják irányítani a művet. Kihagyják az Úr Istent, a hatalmas Munkást a módszereikből és terveikből, és nem bíznak mindent rá a mű előbbre vitelét illetően. Senki se gondolja, ne képzelje, hogy vezetni tudja a dolgokat, amelyek a nagy ÉN VAGYOK-ra tartoznak. Isten gondviselésében utat készít, hogy emberek végezhessek a munkát mint ügyvivői. Álljon tehát mindenki ott, ahová a kötelessége szólítja, végezze el maga idejében megszabott munkáját, és tudja meg, hogy Isten az oktatója. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 213. o.

Január 3., vasárnap – Meghalt a király, éljen a király!

Uzziás hosszú uralkodása idején nagyobb jólét volt Júda és Benjámín földjén, mint bárki más alatt, aki a közel két évszázaddal előbb meghalt Salamon óta ült a trónon. Uzziás éveken át megfontoltan uralkodott. A menny megáldotta a seregeit. Visszaszerezték a korábban elvesztett területek egy részét. Városok épültek újjá; védelmi erejük növekedett, és az ország helyzete a környező népek között megszilárdult. A kereskedelem megélénkült, és az ország gazdagsága Jeruzsálembe áramlott. Uzziás híre „messzire eljutott...”, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött” (2Krán 26:15).

E külső jóléthez azonban nem társult ugyanolyan mértékben a lelki erő megújulása. A templomban ugyanúgy folytak az istentiszteletek, mint a korábbi években. Tömegek gyűltek össze, hogy imádják az élő Istent. De az alázatosság és őszinteség helyét fokozatosan elfoglalta a gőg és a formaiasság. Uzziásról ezt olvassuk: „Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az Úr ellen.” (2Krán 26:16) – *Próféták és királyok*, 303. o.

Az Úr iránti engedelmesség mindig megtermi Isten kedvezését. Az igaz elvek hűséges megtartása mindig Isten jóváhagyását viseli magán. Másfelől az Urat gyalázzuk meg, mikor, akiket Isten a nyája intézőivé tett, gonoszságot támogatnak és hagynak jóvá. [...]

Uzziás király esete mutatja, hogy az Úr miként bünteti meg az elbizakodottságot... Embereket rendelt egyházában tisztségekbe, és nem tűri, hogy kilépjenek a helyről, mellyel megbízta őket. Mikor valamilyen sikerrel áldja meg őket, ne fuvalkodjanak fel, ne képzeljék, hogy olyan munka végzésére minősítettek, melyre nem alkalmasak, és melyre Isten nem hívta el őket. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1132. o.

Az Úr számos bizonyítékát adta ígéretei teljesedésének, ugyanakkor figyelmeztetett is. Népe méltán bízhat az Ő szavában. Miért járnának gyermekei a kapott világosság és a bizonyítékok ellenére is a saját maguk választotta úton, függetlenül az Istennek szentelt eszközöktől? Még a jó embereknek is ébereknek kell lenniük, nehogy többre tartásuk magukat az Istentől kapott áldásoknál, nehogy a világ jóváhagyása és dicsérete arra készítse őket, hogy bölcsességükkel és eredményeikkel kérkedjenek.

Az Úr mindezt látja és tudja. Minden bizonnal meg fogja alázni vágyaikat, mivel gyűlöli a büszkeséget, az önzést és a kapzsiságot. Az emberi lélekben véghezvitt munka annál hatékonyabb lesz, minél inkább megértik az emberek, hogy nem helyes az önfelmagasztalás. Istenben kell bízunk. Ő adott az embernek talentumokat és tehetséget, hogy elvégezhesse a nagy mű jelentéktelen, kis részét. Ő, bárcsak felismerné saját állapotát az ember! – *This Day With God*, 193. o.

Január 4., hétfő – „Szent, szent, szent” (Ésa 6:1–4)

[Ésaiás] küldetése szinte teljesen reménytelennek látszott. Feladja hát, és hagyja Izraelt elveszni a bálványimádás miatt? Ninive isteneit imádják talán az emberek, dacolva a menny Istenével?

Ilyen gondolatok gyötörték őt, amikor ott állt a szent templom oszlopcsarnokában. Hirtelen a kapu és a belső függöny felemelkedni vagy visszagördülni látszott, ő pedig egyenesen belátott a szentek szentjébe, ahova még próféta sem léphetett be. Látomásban az Urat pillantotta maga előtt magas, felemelt trónon, akinek a palástja betöltötte a templomot. A trón mellett egy-egy angyalt látott két szárnyal lebegve, másik két szárnyukkal az arcukat, kettővel a lábukat fedték be tiszteletteljesen. Ezek a szolgáló angyalok ünnepélyesen emelték fel szavukat: „Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind e széles föld Isten dicsőségével!” (Ésa 6:3), míg az oszlop és a cédruskapu reszketni lát-

szott a hangtól, és a templom megtelt dicsérettel. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 749–750. o.

A mennyben Isten temploma nyitva áll, és tele van azzal a dicsőséggel, amely a rendelkezésére áll minden gyülekezetnek, mely szereti az Urat, és megtartja parancsolatait. Tanulmányoznunk, elmélkednünk és imádkoznunk kell, mert csak így szerezhetünk lelki tisztánlátást, és tekinthetünk be a mennyei templom udvarába. Csak akkor fogjuk megérteni a dicshimnuszokat és a trón körül elhangzó hálaénekeket. Amikor Sion fölemelkedik és világít, akkor terjed szét a világossága, a dics- és hálaénekek pedig ezután csendülnek fel a szentek gyülekezetében, majd szűnnek meg az apró csalódások és nehézségek miatti zúgolódások meg panaszok. Amikor használni fogjuk a szemgyógyító írt, meglátjuk a dicsőségen túli dolgokat. Sátán sűrű homályán át fog világítani a hit, és mi megláthatjuk védőügyvédünket, amint érdemei tömjénfüstjét mutatja be az érdekünkben.

Csatlakozzunk a mennyei, Istent dicsőítő énekléshez! Csatlakozzunk a mennyei angyalokhoz! Csak így mutathatjuk be olyannak az igazságot, amilyen az voltaképpen, hiszen ez erő minden hívő számára. – *That I May Know Him*, 273. o.

Nem az a döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és a szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy teljesen Istennek adjuk át az akaratomkat. Azt jelenti, hogy az Úr minden Igéjével élünk, amely az Ő szájából származik. Azt jelenti, hogy bízunk benne minden kísértés között, úgy a sötét, mint a fényes napokon is. Azt jelenti, hogy minden körülmények között hitben járunk, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk rá, és megnyugszunk szeretetében. – *Az apostolok története*, 51. o.

Január 5., kedd – Új személyiség (Ésa 6:5–7)

Ésaiás csodálkozva szemlélte az Úr dicsőségét, és saját gyengeségének és méltatlanságának érzésétől felkiáltott: „Jaj nékem!” [...]

Ésaiás általában mások vétkeire mutatott rá, most azonban saját magára vonatkozóan érezte azt az ítélethirdetést, amit sokszor ő maga hirdetett. Ő is elégedett volt a rideg szertartásokkal és az élettelen imá-

dattal. De mindezt nem ismerte fel, míg nem kapott az Úrtól látomást. De most mennyire parányinak tűnt a bölcsessége és tehetsége, amikor láthatta a fenséges szentélyt! [...] A próféta úgy tekintett most önmagára, ahogyan Pál apostol is tette: „Ő, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24) [...]

„Hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén volt, amelyet fogóval vett az oltárról; és illette számat azzal, és mondta: Ímé, ez illette ajkadat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.” (Ésa 6:6–7) – *The Faith I Live By*, 190. o.

Mennyei Atyánknak... terve van a viharral és a széllel, a tűzzel és az árvizekkel. Az Úr természeti katasztrófákat enged meg a gyermekeire, hogy ezeknél még nagyobb veszélyekből is kimenthesse őket. Azt akarja, hogy mindannyian tartsunk önvizsgálatot, és járuljunk az Úr elé, hogy még közelebb vonhasson magához. Életünk Isten kezében van. Ő látja azokat a ránk leselkedő veszélyeket, amiket mi nem láthatunk. Ő az áldások adományozója, az irgalom Atyja, és Ő vezeti a tapasztalatainkat is, de látja azokat a kockázatos helyzeteket, amiket mi nem látunk előre.

Gyermekei számára megengedhet olyan dolgokat, amelyek szomorúsággal töltik el a szívüket, mivel látja, hogy igaz utat kell kitaposniuk, hogy a sántikálók ne térhessenek le arról. Ismeri a korlátainkat, és tudja, hogy csak por vagyunk. Még a hajunk szálait is számontartja. [...]

Azért érnek próbák bennünket, hogy tartsunk önvizsgálatot, mert látnunk kell, hogy megtisztult-e a lelkünk minden szennytől. Isten szüntelenül munkálkodik a mi jelenlegi és jövőbeli javunk érdekében. Számunkra érthetetlen dolgok is történhetnek, de ha bízunk benne, és türelmet tanúsítunk, ha megalázzuk a szívünket előtte, akkor az Úr nem fogja megengedni, hogy Sátán győzedelmeskedjen. – *The Upward Look*, 65. o.

A csatában az ellenség kihasználja a védelem gyenge pontját, és ott indítja a leghevesebb támadást ellene. A keresztény embernek ne legyenek erőtlen védelmi pontjai. A Szentírás által felkínált védelemmel kell felvérteznie magát. A megkísértett lélek úgy győzhet, ha annak példáját követi, aki a következőképpen válaszolt a kísértőnek: „Meg van írva...” Biztonságot nyújthat neki az „így szól az Úr” bizonyossága. [...]

A Mindenható megengedi, hogy gyermekei elessenek, de ha később megtérnek, megsegíti őket, hogy biztonságos területen maradhassanak. Krisztus úgy tisztítja meg népét a kísértésektől és a próbáktól, ahogy az arany tisztul meg a tűzben. – *This Day With God*, 259. o.

Január 6., szerda – Szent küldetés (Ésa 6:8)

Az egyik szeráf odajött hozzá [Ésaiáshoz], és képessé tette a felelősségteljes küldetésre. Oltárról vett izzó paraszt érintett szájához e szavakkal: „Mivel ez érintette ajkadat, eltűnt gonoszságod, és bocsánatot nyert a bűnöd.” S amikor Isten hangját hallotta: „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?” Ésaiás szent bizalommal válaszolt: „Itt vagyok én, küldj el engemet.” (Ésa 6:7–8)

Mit számít, ha földi hatalmak sorakoznak fel Júda ellen? Mit számít, ha a próféta ellenállásba ütközik küldetése teljesítése közben? Látta a királyt, a seregek Urát, hallotta a szeráfok énekét: „Teljes mind e széles föld az Ő dicsőségével”, és e látomás megacélozta a prófétát az előtte álló feladatra. Hosszú, fáradságos küldetésében mindvégig ennek a jelenetnek az emlékét hordozta. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 750–751. o.

A hívőknek kegyelemmel teljes szívvel kell végezniük Krisztus tetteit, testestül-lelkestül az Ő oldalára kell állniuk, hogy az Ő kezeként oszthassák meg a mennyei szeretetet a nyájhoz nem tartozókkal. A hívőknek keresztény közösséggé kell válniuk egységben, és egymást testvéreknek meg testvérnőknek kell tekinteniük az Úrban. Úgy szeressék egymást, ahogy Jézus szerette őket. Világítsanak a gyülekezetben, de a világban is, és másokkal is osszák meg a kapott kegyelmet. Lelki szempontból csak így maradhatnak mindig Isten közelében, és tükrözhetik vissza az Üdvözítő képességét. – *Medical Ministry*, 316. o.

A menny Krisztus hűségéről tett hitvallásunk útján akarja kinyilatkoztatni a Megváltót a világnak. Hirdessük kegyelmét, ahogy azt a régen élt szent emberektől megismertük; de akkor lesz a legeredményesebb a bizonyságtevésünk, ha a saját tapasztalatainkat mondjuk el. Isten tanúi vagyunk, ha az életünkben megmutatkozik az Ő munkája, a menny hatalma. Minden ember élete más, mint a többi emberé, és a tapasztalataink is mások. Az Úr olyan dicsőítést vár el tőlünk, amely magán viseli az egyéniségünket. Ha Isten kegyelmének dicsőítését

Jézuséhoz hasonló élet fémjelzi, akkor olyan erő kíséri a lelkek megmentéséért való munkálkodásunkat, amelynek nem lehet ellenállni.

Mi magunk merítünk áldást abból, ha soha, egyetlen percre sem feledkezünk meg a menny ajándékairól. Ezzel erősödik a hitünk, és egyre többet igénylünk és kapunk. A legkisebb áldás is jobban bátorítja az embert, amit Istentől kap, mint a mások hitéről és tapasztalatairól olvasható összes történet együttvéve. Az az ember, akit az Úr kegyelme megérint, olyan lesz, mint a megöntözött kert: gyorsan új erőre kap, világossága felfénylik a sötétben, és Isten dicsősége lesz látható rajta. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 100. o.

Gyermeki hittel kell mennyei Atyánk elé járulnunk, és mondjuk el neki minden szükségletünket. Ő mindig kész megbocsátani és segíteni nekünk. A mennyei bölcsesség forrása kimeríthetetlen, és Isten arra bátorít, hogy merítsünk belőle. „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó, Isten!” (Zsolt 42:2) – nekünk is így kellene vágnunk a lelki áldások után. Sokkal mélysegebb lelki éhségre van szükségünk, hogy elnyerhessük a menny által felkínált gazdag áldásokat. – *Sons and Daughters of God*, 121. o.

Január 7., csütörtök – Rémisztő felszólítás (Ésa 6:9–13)

Urunk a gyümölcstelen hallgatókat kételkedőknek, felületeseknek és világiaknak nevezi. Ők nem képesek felfogni az igazság erkölcsi magasztosságát és annak megtapasztalását az emberi szívben. Nem rendelkeznek olyan hittel, amellyel legyőzhetik a világot, ezért a világ fog győzelmet aratni felettük. [...]

Csak az Istennel szoros kapcsolat nyitja meg az elmét, és nyújt fel-fogóképességet. Krisztus korában az emberek önként vállalták a vak-ságot, ők sem látni, sem hallani nem akartak, mert nem akarták megérteni az igazságot. Jézus kijelentette, hogy ne lepődjenek meg azon, hogy hitetleneknek nevezte őket, hiszen már Ésaías is jövendölt erről (Mt 13:13–15). – *This Day With God*, 361. o.

Isten ezt jelentette ki a fáraóval kapcsolatban: „Én pedig megkeményíttem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet.” (2Móz 4:21) Az Úrnak nem kellett természetfeletti hatalmát felhasználnia a király szívének megkeményítéséhez. Ő mennyei hatalmának legmegkapóbb bizo-

nyítékát adta a fáraónak, de az uralkodó konokul visszautasította azt a lehetőséget, hogy gondosan odafigyeljen a világosságra. Elvetette a végtelen Isten hatalmának bemutatását, és még határozottabbá vált lázadásában. Lázadásának magja, amelyet elhintett, akkor hozta meg a gyümölcsét, amikor megvetette az Úr első csodáját. Amikor tovább merészelt menni a maga útján, és folyton tovább tartott konoksága, a szíve is egyre jobban megkeményedett, míg elsőszülött fiának halott arcába nem tekintett.

Isten szolgái útján szól az emberekhez, figyelmezteti, inti és megdorgálja őket bűneikért. Az Atya mindnyájunknak alkalmat ad arra, hogy kiigazítsuk tévedéseinket, mielőtt azok meghatároznák és megszilárdítanak jellemünket. Ha azonban nem engedjük meg, hogy segítsen, ha nem akarunk megjavulni, akkor a szent hatalom és erő nem lép közbe saját tevékenységünk ellensúlyozására. Könnyebbnek találjuk azt az utat, amelyet már egyszer végigjártunk, és megkeményítjük a szívünket a Szentlélek befolyásával szemben. A világosság további elvétele eredménytelenné és hatástalanná teszi az erőteljesebb befolyást is. – *Pátriárkák és próféták*, 268. o.

Ugyan próbára tesz a sötétség hosszú éjjele, mégis könnyörületből késik a reggel, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elveszen, azért a hosszú késés. Mégis a hűségeseeknek a reggel érkezése, a hűtleneknek meg az éjjel beköszöntése már közvetlenül előttük áll. Az Úr népe az éber várakozással és virrasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és a világtól való elszakadását. Mi várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és vándorok vagyunk a földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között olyan szembetűnő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a világi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virrasztásával bizonyítja, hogy átalakult. Nem a föld az otthona, hanem jobb, mennyei hazára vár. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 193. o.

Január 8., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, „Szeráfok a trón körül” című fejezet.